

Republica Moldova
Curtea Supremă de Justiţie

ÎNCHEIERE

21 mai 2014

mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ
al Curţii Supreme de Justiţie

În componenţa:

Preşedintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecători:

Sveatoslav Moldovan, Iuliana Oprea

soluţionînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de SRL Condevis, în pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată declarată de SRL „Condevis”, mun. Chişinău către Inspectoratului Fiscal de Stat, mun. Chişinău privind contestarea unor decizii,

împotriva deciziei Curţii de Apel Chişinău din 11 noiembrie 2013,

C O N S T A T Ă :

Reclamantul SRL „Condevis” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat, mun. Chişinău privind anularea Deciziei Direcţiei generală control fiscal a Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chişinău nr. 3413/5 din 26.12.2011 şi a Deciziei nr. 19 din 31.01.2012.

Drept temei de anulare a Deciziilor Direcţiei generală control fiscal a Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chişinău, SRL „Condevis” a invocat că, prin Decizia nr. 3413/5 din 26.12.2011 organul fiscal a sancţionat reclamantul cu amendă în mărime de 4000 lei, în baza art. 225 din Codul Fiscal al RM, pentru neprezentarea organului fiscal a informaţiei veridice despre sediul întreprinderii.

Astfel, indică reclamantul că, prin Decizia nr. 3413/5 din 26.12.2011, societăţii „Condevis ” SRL i s-a aplicat sancţiune în baza aceluiaşi temei şi aceluiaşi fapt , fiind sancţionată cu aceeaşi sancţiune prin Decizia nr. 11 din 03.11.2011. Împotriva Deciziei nr. 11 din 03.11.2011 reclamantul a înaintat în adresa Inspectoratului Fiscal de Stat, mun. Chişinău, contestaţie, care a fost înregistrată la data de 06.01.2012.

Examinînd contestaţia reclamantului, Inspectoratul Fiscal de Stat, mun. Chişinău, a emis Decizia nr. 19 din 31.01.2012 prin care s-a respins contestaţia şi s-a menţinut Decizia nr. 3413/5 din 26.12.2011.

În rezultat reclamantul s-a adresat în instanţa de judecată solicitînd anularea Deciziei Direcţiei generală control fiscal a Inspectoratului Fiscal de Stat, mun. Chişinău nr. 3413/5 din 26.12.2011 şi a Deciziei nr. 19 din 31.01.2012, în temeiul art. 249, alin.(2), lit. c) din Codul Fiscal al Republicii Moldova, care prevede că,

Decizia privind clasarea cazului se pronunță în cazul în care, există pentru același fapt, în privința persoanei trase la răspundere pentru încălcare fiscală, o decizie privind aplicarea unei sancțiuni fiscale și/ sau încasarea sumei impozitului, taxei, majorării de întârziere (penalității) ori există o decizie de clasare a cazului.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru din 10 iunie 2013, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

SRL „Condevis” nefiind de acord a declarat o cerere de apel împotriva Judecătoriei Centru din 10 iunie 2013 și a solicitat admiterea cererii de apel cu casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a cererii de chemare în judecată.

Verificând legalitatea hotărârii contestate, Curtea de Apel Chișinău respinge cererea declarată de SRL „Condevis” și menține hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 10 iunie 2013.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că motivele invocate de apelant nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului, argumentele formulate în cererea de apel sunt neîntemeiate.

În motivarea deciziei, instanța de apel a invocat prevederile art. 3 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ, ce prevede că, obiect al acțiunii în contenciosul administrativ îl constituie actele administrative cu caracter normativ și individual, prin care este vătămat un drept recunoscut de lege al unei persoane, inclusiv al unui terț, emis de autoritățile publice și autoritățile asimilate acestora în sensul prezentei legi.

În temeiul art. 16 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10.02.2000, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ și nu este mulțumită de răspunsul primit la cererea prealabilă sau nu a primit nici un răspuns în termenul prevăzut de lege, este în drept să sesizeze instanța de contencios administrativ competentă pentru anularea, în tot sau în parte a actului respectiv și repararea pagubei cauzate.

Din actele dosarului se constată că acțiunile Inspectoratului Fiscal de Stat au fost în conformitate cu legea, iar temei legal de anulare a deciziilor Inspectoratului Fiscal de Stat, mun. Chișinău nr. 3413/5 din 26.12.2011 și Decizia nr. 19 din 31.01.2012 nu sunt, or, potrivit art. 8 alin. (2) lit. b), c) și f) din Codul Fiscal Contribuabilul este obligat să pună la evidență la organul fiscal în a cărui rază își are sediul stabilit în documentele de constituire (înregistrare), să prezinte informațiile inițiale (și să comunice modificările ulterioare) cu privire la sediul său, sediul subdiviziunilor, denumirea și sediul instituțiilor financiare în care sunt deschise conturi, precum și cu privire la sistarea temporară a activității subdiviziunilor, însă contribuabilul SRL „Condevis”, fiindu-i aplicată amenda pentru încălcarea art. (8), alin. (2), lit. b) din Codul Fiscal prin decizia nr. 11 din 03.11.2011, nu s-a conformat deciziei organului fiscal, nu a înregistrat și nici n-a prezentat Inspectoratului Fiscal de Stat informația privitor la sediul întreprinderii în termen de 30 zile prevăzut de lege.

Neconformarea legii rezultă din însăși explicațiile conducătorului Ababii Ghenadie, din contestația din 06.06.2012, potrivit căreia conducătorul declară că întreprinderea decurge o perioadă de schimbare a sediului în legătură cu înstrăinarea imobilului unde își avea anterior adresa juridică.

Potrivit Deciziei din 26.12.2011 nr. 3413/5 a fost obligat contribuabilul să prezinte informații cu privire la schimbarea sediului în termen de 30 zile, or potrivit art. 161, alin. (8) din Codul Fiscal la adoptarea deciziei despre schimbarea sediului și/sau despre constituirea subdiviziunii, contribuabilul, în termen de 30 de zile de la data dobândirii dreptului de proprietate (posesie, locațiune), informează organul fiscal

despre schimbarea sediului sau și/sau prezintă informațiile inițiale, iar ulterior informează despre modificările cu privire la sediul subdiviziunii sale, precum și despre sistarea temporară a activității subdiviziunii.

Totodată, instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural și în consecință a adoptat o hotărîre legală și întemeiată.

La 21 martie 2014, SRL „Condevis” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 11 noiembrie 2013 și a hotărîrii Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 10 iulie 2013, cu pronunțarea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii ca nefondată.

În motivarea cererii de recurs, recurentul a reiterat argumentele de fapt expuse în cererea de apel.

Examinînd temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificînd motivele de casare invocate în cererea de recurs, Colegiul atestă că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele au apreciat înscrisurile probatoare și au constatat circumstanțele cauzei.

Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

În speță, Colegiul menționează că, recursul în cauză conține obiecțiile de fapt și de drept, care deja au fost obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de articolului 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admitere a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept, verificîndu-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, Colegiul constată că argumentele invocate de recurent nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acestea nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a

fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC RM cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, pe când în recursul declarat de SRL „Condevis” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Condevis” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC al RM, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D I S P U N E:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către SRL „Condevis” împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2013, în pricina civilă intentată la cererea înaintată de către SRL „Condevis” către Inspectoratul Fiscal de Stat privind anularea unor decizii.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Iuliana Oprea